

Óévi áhítatunkon legyen kiindulópontunk a Zsid; 10: 32-ben található igeszakasz, mely így szól: **„emlékezzetek a korábbi napokra”!** Ettől a felszólítástól induljon el lelkünk, mikor Isten színe előtt végig gondoljuk elmúlt esztendőnket! Gondoljunk most néhány percig a zeneszó alatt a 2013-as év történéseire!

Emlékezzetek! Sok helyen előfordul ez a felszólítás a Bibliában. De sohasem a nosztalgizálás a célja. Sose az „akkor volt szép az élet, mikor én még fiatal voltam” hangulat felkeltése a cél. Isten sose akarja, hogy a múltat kijátsszuk a jelennel vagy a jövővel szemben. Hisz Isten adta a múltat, a jelent és a jövőt is. Mindegyik az ő ajándéka. Nem egyformák, és nem is kell egyformának lenniük. De egyaránt értékesek. És Isten akarata az, hogy a múltból a jövő felé haladjon az életünk. Nem szabad lekötönnünk magunkat a múltnál. Nem szabad a múltban bennragadni. Egyházi életünket különösen is kísérti ez. Régi dalokat énekeljünk, régies nyelvezetet beszéljünk, régies bútorokat használjunk, és kicsit naftalinszagúak legyünk. Istennek nem ez az akarata. Isten óv attól, hogy így álljunk a múlthoz, óv attól, hogy a múltat istenítsük, bálványozzuk. A múlt iránti rajongástól óv minket ez az ige: *„Ne a régi dolgokat emlegessétek, ne a múltakon tűnődjétek! Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok!”* (Ézs. 43.18-19.) Isten óv a nosztalgizástól, viszont biztat az emlékezésre. Emlékezz Isten törvényére, parancsára, rendelkezésére! Tanuld meg, és ne feledd el ezeket!

Emlékezz az engedelmeseknek ígért áldásokra! És emlékezz a bűnösöknek, az Istent semmibe vevőknek ígért átkokra is. Emlékezz saját bűneidre is. Emlékezz, hogy érdemeid alapján el tudd magad helyezni a megfelelő polcon Isten rendjében. Ez a polc a bűnbánat, az alázat és az irgalomért való esedezés polca.

Emlékezzetek a prófétáknak és Jézusnak az ígéreteire. A reménységre, melyet Istentől kaptatok. Emlékezz Isten személyére, szabadító tetteire, jóságára és szeretetére. Emlékezz Jézus érted hozott áldozatára. Emlékezz a keresztre, hogy hidd Isten tényleg megbocsátott neked.

És emlékezz keresztyén kötelességeidre. Emlékezz missziói küldetésedre! Emlékezz a szeretet nagy parancsára! Emlékezz a megbocsátás kötelességére! Emlékezz a Lélek gyümölcseire, azokra a jellemvonásokra, melyben folyamatosan növekednünk kell.

Ne nosztalgizálj, hanem emlékezz! Tanulj a múltból, tanulj mindabból, amin Isten átvitte életedet, meg mindabból, amibe belesodortad saját magadat. De akár így, akár úgy, semmi sem történt hiába, vagy Isten akaratán, tudomásán kívül. Ő megőrzött, és lehetőséget adott, hogy az átétekből tanulj, hogy az átétek hatására krisztusibb emberré válj. Ne elnyomd a múltat, ne elfelejtsd, ne szépítsd, és ne is istenítsd! Csak hozd Isten elé, add át neki, és tanulj belőle! Kérjük együtt, Hogy Isten formáljon minket a múlt által krisztusibbá. Kérjük, hogy tanítson a múlt által, hogy ne ismételjük a múlt hibáit, és kérjük, hogy segítsen elengedni a múltat, a múlt sérelmét és a múlt örömeit is, segítsen elengedni, hogy tudjuk az újat cselekvő Istent a kibontakozó jövőbe követni.

Ha az elmúlt évünket nézzük, lehetetlen nem emlékezni arra, hogy az elmúlt évnek voltak szép dolgai. Gondoljunk most ezekre, és lássuk meg e dolgok szépségében Isten szeretetét, jóságát, bőkezűségét, örömszerző akaratát. Gondoljunk végig Isten színe előtt elmúlt esztendők örömteli dolgait!

„Dicsérjétek az URat! Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!” (Zsolt. 106.1) Ha visszatekintünk egy évet, lehetetlen, hogy ne a hála legyen szívünk érzése, és ne szólaljon meg az Istent magasztaló szó. Hiszen Isten még mindig kegyelmes hozzánk. Megtartott minket, megtartotta életünket, megőrizte közösségünket. Sőt. Nem csak megtartott, de még új életekkel is gazdagított. Közösségünkben született ebben az évben is gyermek, és van olyan babánk is, aki még nem született meg, de már jól láthatóan elindult a földi élet útján. Istennek adhatunk hálát értük, és osztozunk a szülők örömeiben.

Talán még ennél is nagyobb öröm, hogy voltak 2013-ban is újjászületések. Gyülekezetünk lélekszámában ismét gyarapodott. Konfirmáció által 14-en csatlakoztak ebben az évben hozzánk. 7 tinédzser és 7 felnőtt. És hatalmas örömeink, hogy legnagyobbbórszt mind meg is vannak. Látjuk őket istentiszteleteken. Otthonra találnak a bibliakörökben, és megjelentek a fiatalok az ifiben. Olykor az istentiszteleten és más alkalmakon is szolgálnak. Nem lehetünk elég hálásak értük az Istennek.

Hálásak lehetünk az év vidám alkalmiért. Táborokért és kirándulásokért. Hálásak lehetünk meghitt alkalmiainkért, a személyes beszélgetésekért, és felemelő ünnepeinkért. Hálásak vagyunk tíz éve működő Bibliaköreinkért. Hálásak vagyunk az élet sok-sok jeléért, hisz oly jó egy élő gyülekezethez tartozni. Nem egy haldoklóhoz, nem egy tetszhalotthoz, nem egy súlyos beteghez, hanem egy élőhöz, melynek van ereje arra is, hogy időseit meglátogassa, bajbajutottjait istápolja. Sőt arra is van akarata és ereje, hogy hirdesse az evangéliumot azoknak, akik még távolabb vannak a közösségtől és Istentől.

Hálásak lehetünk a szolgálókért. Azokért, akik nem hitvány béresek, nem báránybőrbe bújt farkasok, hanem a jó pásztor jó bojtárai, akik önzetlenül és áldozatkészen szolgálják Istent e közösségben. Akiknek szívügyük Isten népének a jóléte és növekedése. Adjunk hálát Istennek és dicsérjük őt köztünk jó szívvel szolgálókért, akik nem a maguk hasznát nézik, hanem örömmel áldoznak, mert Krisztus áldozatára szegeződött tekintetük.

Hálásak vagyunk a hűségeseinkért. Mert bűnös természetünk szerint valamennyiünknek lett volna oka megsértődni, és abbahagyni a szolgálatot, és elhagyni e közösséget. Az ördög mindenkit megpróbál elkedvetleníteni a szolgálatban, és eltávolítani a gyülekezettől. Én személy szerint nagyon hálás vagyok azokért és azoknak, akik a nehéz időkben is hűséges szolgatársnak bizonyultak, és nem dőltek be a gonosz bülbül szavú, simanyelvű kísértésének. De valamennyien hálásak lehetünk azokért, akik nem engedték, hogy szétessen a közösségünk. Én hiszem, hogy ezek a testvérek Isten kezében

voltak eszközök. Dicsőség értük az Istennek!

Hálások lehetünk azokért, akik mellettünk álltak, akik jót gondoltak, akik Isten vigasztaló kezeként letöröltek egy-egy könnyecseptet a szemünkről. És hálások lehetünk mindazokért, akik e közösségben imádságban hordoztak minket, sőt nem csak minket, hanem beteg szeretteinket és mindazokat, akikért volt egy imakérésünk.

Hálások lehetünk lelki testvéreinkért, gyülekezetünkért. Mondjuk is el ezt Istennek, adjunk hálát és dicsőséget szent Nevének!

Hálások vagyunk, de nem lennénk őszinték, ha a fájdalmas dolgokat nem hoznánk az Úr elé, ha azokra nem akarnánk emlékezni. Hisz ennek az évnek is megvoltak a fájdalmai és veszteségei. Ne akarjuk letagadni, a tudatalattiba lenyomni vagy amnéziásan elfeledni ezeket. Engedjük most feljönni a rossz dolgokat! Engedjük fájni őket, és menjünk fájdalmainkkal Isten színe elé. Fájdalmainkkal forduljunk gyógyító és vigaszt adó mennyei Atyánk felé. Az ő fényében lássuk fájdalmainkat is.

Fájdalmas események minden évben a temetések, a halálesetek. Idén tizenötször álltunk oda a gyászolók mellé a ravatalhoz. Persze lehet, hogy valakinek ez csak egy szám, egy statisztika, mely bosszantó tendenciát mutat. De annak, aki a támaszt jelentő férjet, vagy szeretett édesanyját veszítette el, annak ez nem statisztika, hanem mardosó fájdalom, melyre csak az életadó Isten adhat választ.

Fájdalmas veszteség, hogy idén is hagyták el testvérek gyülekezetünket. Akiket szerettünk, akikért imádkoztunk és cselekedtünk is, s akiket voltaképpen még mindig szeretünk. De elmentek. Semmibe vették szeretetünket. Az ördög olyan szemüveget tett elibük, melyen át csúfnak láthattak minket, s elfeledték mindazt, ami a valóság volt, a közösség krisztusi szeretetét. Többé már csak a hibákat látták, s belesüppedtek sérelmeikbe. – Fájnak ezek a veszteségek, és szabad fájniuk. Hiszen a szeretet, ha elveszíti tárgyát, mindig fájdalmat eredményez. De ez a fájdalom, ha merjük elszenvedni, bekapcsol minket Krisztus megváltó szenvedésébe. Hiszen a kereszten az Isten pont ezt élte át. Jézus pont ebbe halt bele. Az ember szidalommal, ostorral, kalapáccsal és szöggel válaszolt az Isten megjelent szeretetére. Ha viszonzatlanul maradt szeretetünkkel Jézus keresztye mellé odaállunk, akkor juthatunk el oda mi is, hogy őszinte vággyal ki tudjuk mondani, amit Jézus imádkozott a szeretetét épp elutasítókért: „*Bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek*”.

S voltak fájdalmas csalódások is. Olykor olyan emberekben is kell csalatkoznunk, akikről azt hittük, „*ők aztán tuti mellettünk állnak. Rájuk aztán száz százalékosan számíthatunk.*” Aztán kiderül, hogy mégse. Kiderül, hogy ez illúzió volt. S ennek a csalódásnak talán a legrosszabb fajtája, mikor az ember saját magában is csalódní kényszerül. Mert kiderül, hogy nem is tart annyira elől a hit útján, mint gondolta volna. Vagy már megint pont abban a bűnben bukott el, amivel már százszor leszámolt. Rossz, ha magunkban is csalódnunk kell. Fájdalmasak a csalódások. De csak ezek által taníthat meg minket arra, amit egyébként igéjéből is tudhatnánk: „*Jobb az Úrban bízni, mint emberekben reménykedni*” (Ps; 118:8. Károli).

S érthettek fájdalmas betegségek. A fizikai fájdalom mindig magában hordja az Isten elleni lázongás kísértését. De a fájdalom magában hordja azt a lehetőséget is, hogy a szenvedésekből megtanuljuk az alázatot és engedelmséget. Ahogy az Írás Jézusról mondja: „*Jóllehet ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta az engedelmséget*” (Zsid. 5.8) A fájdalmak között Jézushoz ebben is hasonlókká lehetünk. Tanulhatjuk az engedelmséget. S ha ezzel az alázattal vagyunk benne testi-lelki fájdalmainkban, akkor megtapasztalhatjuk, hogy Isten nem ok nélkül vezet át minket a szenvedéseken. Megtapasztalhatjuk, hogy ő a születés szenvedésétől kezdve végig ott van velünk, s ha a fájdalmak közt az ő kezét fogva alázatosan tanulunk, végül boldog bizonyossággként mondhatjuk az ige szavával: „**Bizony, javamra vált a nagy keserűség. Hiszen megmentettél az enyészet vermétől, és hátad mögé dobtad minden vétkemet.**” (Ézs. 38.17) S ha még nem is feltétlen tartunk itt minden fájdalomunkkal kapcsolatban, mégis ezzel a bizalommal nézzünk Istenre, és ezzel a bizalommal hozzuk elé minden fájdalomunkat. Mert akkor juthatunk el oda, hogy őszintén tudunk Neki hálát adni fájdalmainkért is.

1. Milyen örömeid voltak az elmúlt évben?
2. Milyen bánataid voltak az elmúlt évben?
3. Mit tanultál meg Istentől fájdalmaidból és örömeidből?
4. Milyen terveid és reményeid vannak a jövő évre?
5. Mit kívánsz a gyülekezetnek a jövő évre, s mit teszel azért, hogy ez megvalósuljon?